

כתב הגנה
(מטעם הנתבעת 1)

חלק ראשון:

ת"א 74407-12-20

בבית משפט השלום

בהרצליה

התובעת:

דליה שאול, ת.ז. 038448361

ע"י ב"כ עוה"ד ר. אלוני דוידוב ו/או ר. גלבלום

מרחי מצדה 7, בני ברק, 5126114

טל': 03-6441201 ; פקס: 077-4448037

- נ ג ד -

הנתבעים:

1. עו"ד נטע מרום מגנזי, ת.ז. 033880782

ע"י ב"כ עוה"ד רו"ן לוינטל (מ.ר. 41652)

מרחי הארבעה 28, ק' 5, תל אביב

טל. – 03-5243344 ; פקס. – 03-5243355

ועוד 81 נתבעים אחר'

מועד אחרון להגשת כתב הגנה – 1/4/21

חלק שני:

1. שלושה דברים, כך מתחוויר, אינם מעניינים את התובעת (עורכת דין לענייני משפחה ואם):
  - א. **הילדים הקטינים שלה.** אין כל בעיה להגיש תיק זה בדלתיים לא סגורות, ולעסוק בפני 80 נתבעים בשאלה אם היה או לא ניכור הורי, תוך חשיפתם לחקירות של 80 נתבעים.
  - ב. **המנוח שהיה בעלה.** אין כל בעיה מבחינתה לעסוק בענייניו, במכתב ההתאבדות שלו, בימי חייו ובנסיבות מותו, קבל עם ועדה. אם עוד הייתה צריכה לבוא הוכחה לכך שהמנוח סבל מיחס משפיל ממנה, אז הנה.
  - ג. **ובחיסיון השמור לענייני משפחה.** עורכת הדין התובעת לקחה מסמך שהוגש לבית המשפט למשפחה (ראה ס' 18.1 לכתב התביעה), ואת ענייני משפחתה (ניכור הורי, היחס של המנוח לקטינים ולהיפך), והכניסה את כל אלה – לתוכניות טלוויזיה ורדיו, ולתביעת ענק עם עשרות משתתפים. בהליך זה נהיה אנוסים להציג את כל ענייני ההליך שהתקיים בדלתיים סגורות, אך לתובעת, זה כמובן לא חשוב באופן מיוחד.
2. שני דברים חשובים כן לתובעת:
  - א. **כסף (כמה שיותר נתבעים, כמה שיותר ציפייה לפיצויים).**
  - ב. **פרסום (וכמה שיותר – רדיו, טלוויזיה, אינטרנט, מה שיותר) על גבם של הקטינים.**
3. אכן, התובעת היא עורכת דין רודפת פרסום, גם על חשבון ילדיה הקטינים, אשר התראיינה בפנים גלויות לתוכנית הטלוויזיה "צינור לילה" על תביעה זו, וכן התראיינה בשמה המלא לתוכנית רדיו מואזנת בגלי צה"ל (אצל המראיינת יעל דן), וכן הגישה תביעה זו בהליך בדלתיים פתוחות, תוך שירבוב מסמכים ופרטים מתוך הליכים בדלתיים סגורות, והכל – באדישות מוחלטת לפגיעה בזכר אב ילדיה, המנוח מחד ובפרטי ילדיה הקטינים. זאת מאחר וזיהתה, לשיטתה, מקור כספי חדש לפרנסה.
4. הנתבעת 1 (להלן: "הנתבעת"), הינה עורכת דין שייצגה את מר אייל חיים זיינדר ז"ל (להלן: "המנוח") בחלק מההליכים נגד התובעת. אין כל יריבות בין הנתבעת 1 לתובעת.
5. **בחיוו, סבל המנוח עד מאוד מהתנהגותה של התובעת, גרושתו ואם ילדיו.**
6. מלחמותיה של התובעת במנוח היו רבות, ולא רק בזווית של הניכור ההורי – התובעת הפנתה למנוח דרישות כספיות רבות, טענה טענות, לפיהן היא השולטת הבלעדית בילדים והקובעת היחידה על מעשיהם, הקליטה שיחות וניטרה את הפגישות של הקטינים עם המנוח, בדתה טענה לרצח שהובילה לכתב אישום שהסתיים בזיכוי, הגישה תלונות שווא במשטרה (אף איימה להגיש תלונה בגין שיזוף יתר של אחד הקטינים בחופשה בבריכה) ולמעשה, נקטה כנגדו בטרור כלכלי, משפטי ואישי. התנהלותה זו אף הובילה ליצירת קרע של ממש בין המנוח לבין שניים מתוך שלושת ילדיו.
7. מקצת מעלילותיה של התובעת עם המנוח, ודרכה לפגוע ביחסיו עם ילדיו, מפורטים בתצהיר המצורף לכתב תביעה זה, מפי בת זוגו של המנוח בשנים האחרונות. זהו באמת מקצת הדברים, על קצה המזלג, ובהמשך – בעת ניהול ההליך – נרחיב.
8. **מצ"ב תצהירה (הלא מפורט) של בת הזוג של המנוח, מסומן כנספח "1".**
בייאושו, לבסוף, ומתוך התנהלותה זו של התובעת, נטל המנוח את חייו, לדאבון הלב.

9. סיפורו וייצוגו של המנוח נגע לליבה של הנתבעת והשפיע עליה עד מאוד. על כן, לאחר התאבדותו, כתבה הנתבעת פוסט אחד בלבד ברשת החברתית "פייסבוק", **ללא שמות וללא כל פרט מזהה אחר** לגבי המנוח, ובו ביטאה תסכול אישי שלה, על כך שלא צלחה דרכה להצילו.
10. הא ותו לא. פוסט ללא שמו, ללא שם התובעת, ללא שם ילדיה. ללא מספר הליך, ללא שם השופט, ללא פרטים מתוך ההליך. ללא ציון עיר מגורים וללא ציון העיר בה ממוקם בית המשפט. פוסט אישי שלה, כמו רבים שנכתבים על ידי עורכי דין, אבל כזה שבא ממקום של כאב, רגש, איכפתיות וחמלה. התובעת לא אוזכרה בדברים.
11. הדברים שנכתבו הם אמת – אמנם לא פורט במי מדובר, וההליך נוהל בדלתיים סגורות, אך עובדתית – נכון לומר, כי מר זיידנר נטל את חייו בכפו – בגלל הקשיים של הנתק משניים מתוך שלושת ילדיו. נכון גם לומר, כי נלחם בעניין זה, הגיש תביעה, ניהל הליך, קיבל תסקירים תומכים, אך לבסוף נשבר והתאבד. בדיוק כפי שכתבה, באופן חסר פרטים, התובעת. זהו הפרסום הראשון בגינו הוגשה התביעה נגדה. פרסום זה, כפי שניתן להבין, אין בו דבר מזהה כלשהו, ואין כל עלות תביעה נגדה.
12. בהמשך, מיוחס לה פרסום שני. המדובר בפוסט אחר, ממועד אחר, אשר **פורסם על-ידי אדם אחר**. זהו פוסט ובו נכתב סיפורו של המנוח על ידי אחר, עם שמו המלא, וגם איזכור שם הנתבעת 1 כבאת כוחו. פרטים שכתב אחר על המקרה הטראגי של המנוח. אותו אחר, אכן פרסם את שמו של המנוח, וביזמתו שלו, בלי כל קשר לפרסום הראשון של הנתבעת 1. בין התגובות לפוסט שלו, הנתבעת 1 כתבה **בתגובת** (אחת מכמה תגובות לפוסט), כי היא אכן מי שייצגה אותו. רק בכך מדובר. הא ותו לא. בפרסום שני זה, לא התובעת מפרסמת את שמו של המנוח. לאחר **שכבר פורסם בידי אחר**, היא כותבת, כי ייצגה אותו. עובדה שהיא אמת.
13. מכאן, ובעבור שני פרסומים נטענים אלה, ששניהם נטולי יריבות ועילה בין התובעת לנתבעת 1, באה לעולם תביעה מופרכת זו, בה מואשמת הנתבעת 1 בפרסום לשון הרע, יחד עם עוד 81 (!) נתבעים נוספים, במה שהפכה התובעת ל"קרקס משפטי", על חשבון המנוח ועל חשבון ילדיה הקטנים.
14. לפרקים, **ניתן לשכוח מי הוא הקורבן בסיפור. מי לקח את נפשו בכפו (המנוח), מי נותר מאחור לגדול ללא אב ולחוש תחושות אשם (הקטנים), ולתהות על איכות אימהותה של התובעת שמפרסמת את הפרטים, כך שיפגעו בקטנים גם בעתיד, אדישה לגורלם, מאפשרת כעת לעניין להתברר בפומבי (על חיי הקטנים), וכעורכת דין לענייני אישות, שוכחת את "טובת הקטנים", שהם קטיניה-שלה.**
15. התובעת, בניסיונה לשכתב את המציאות, החליטה לתבוע בתביעת ענק שכולה השתקה והפחדה כלפי אינספור אנשים - ובלבד שלא יתגלה כי המנוח התאבד בשל הניכור ההורי אותו חווה מצד התובעת. יתר על כן, ניסתה להשפיע על דעת הקהל הציבורית בפרסומה את הסיפור בתוכנית הלילה "צינור לילה".
16. הדבר התמוה ביותר, הוא טענתה של התובעת בדבר הפגיעה בפרטיותה. אילו היתה התובעת כה קנאית לפרטיותה, מדוע לא ביקשה לנהל את התיק בדלתיים סגורות? הלא **סעיף 21 לחוק** שעניינו בסייג לפרסום הליכים? מדוע פנתה לתוכנית "צינור לילה" על מנת שייסקרו את הסיפור ויראינו אותה, בשמה ובפניה החשופות, על הסיפור?
17. דין תביעת השתקה קנטרנית זו הינו דחייה ויש לחייב בהוצאות.

חלק שלישי:

18. התובעת נהגה במנוח, אביה ילדיה וגרושה, באופן מחפיר. היא הפעילה נגדו ניכור הורי חמור ונקטה נגדו בטרור כלכלי, משפטי ואישי שאין לו סוף. למרבה התדהמה, היא לא מסתפקת בכך שבית המשפט בדלתיים סגורות איבחן זאת, אלא מבקשת, מצפה, ממש דורשת, קביעה של בית משפט אזרחי בדלתיים פתוחות. היא ממש מפצירה בבית משפט זה לקבוע זאת.

19. נסייע בידו של בית משפט זה ככל שנוכל, לקבוע כי התובעת יצרה ניכור הורי ופגעה ביחסים של הקטינים עם אביהם המנוח. לא נעמוד בדרכה להוכיח כי היא היוותה קטליזטור מרכזי להתאבדותו. לא ניקח ממנה את הזכות להוכיח את כל אלה בבית המשפט.

20. כך למשל (וניתן להתרשם מהתצהיר המצורף) – היא הרבתה לפנות אל המנוח בלשון בוטה ומשפילה; היא הסיתה את ילדיהם המשותפים כנגדו באופן תדיר, עד כדי שחלקם ניתקו עמו את הקשר; היא קיללה אותו והשחירה את פניו בפני ילדיהם המשותפים; היא ביקשה לשלוט בכל רגע בו שהו הילדים במחיצתו ואף הבהירה לו, כי היא הקובעת הבלעדית עליהם; היא הפנתה כלפיו דרישות כספיות רבות, מופרכות ומוגזמות במטרה לרושש אותו; היא ביקשה לגרור אותו להליכים פליליים על לא עוול בכפו והגישה כנגדו תלונות שווא במשטרה (באחת הפעמים אף איימה להגיש תלונה על שיזוף יתר של אחד מילדיו הקטינים); היא צותתה לשיחותיו של המנוח וביצעה עוד אינספור פעולות פוגעניות, שמהותן אחת – **להשפיל ולאמלל את המנוח, כמו גם לשלול ממנו את זכותו לאבהות ולקביעה על ילדיו.**

21. מי שתוכל להעיד על כך ממקור ראשון, בהיותה בת זוגו של המנוח עובר למותו, הינה הגב' רבקה ויסמן, אשר מסרה לידינו תצהיר המגולל מסכת התעללות קשה שעבר המנוח מצד התובעת. זהו תצהיר ראשוני, בסיסי, ועוד נפרט בהמשך ובהרחבה, ונביא גם קרובים נוספים.

22. וכך, למשל, סופר בתצהיר לגבי ניסיונותיה של התובעת לשלול מן הנתבע את הזכות לקביעה הורית על ילדיו –

“הגב' דליה שאול, הגרושה של המנוח, הייתה פונה אל המנוח – והייתי עדה לכך – בלשון בוטה ותוך שהיא מתרה בו שהיא “המשמורנית”, היא “הקובעת”, והוא, יש לו “רק” הסדרי ראייה. זה התנהל ככה בהודעות כתובות בטלפון שלו, וגם בשיחות טלפוניות שלו איתה, שבהם עידכן אותי. גם הילדים הידהדו את הדברים האלה. הילדים עצמם היו חוזרים על הדברים במהלך המפגשים – ואומרים על כל דבר “אתה לא קובע עלינו” ו”אמא אמרה שרק היא מחליטה”.

23. כן תואר האופן בו האזינה וצותתה לקמפינג אליו לקח המנוח את ילדיו –

“וכך, בדרך לקמפינג שלחה הגרושה הודעה למנוח, בה היא ציינה כי היא מאזינה ומצותתת לכל המתרחש בקמפינג. היא גם ציינה בפניו ציטוטים מסוימים מדברים שנאמרו בינו לבין הבן שלו, כששניהם היו לבדם ברכב. עולה מכך, כי היא אכן הרכיבה מכשירי ציתות לטלפונים של הילדים. היא אכן ניטרה את כל המתרחש בקמפינג”.

24. עוד עמדה הגב' ויסמן על ההבדלים שבין התנהגותו של המנוח – לבין זו של התובעת:

“המנוח, לאורך כל התקופה, לא משנה מה עשתה, מה אמרה, מה קרה, דבק במטרה שלו – לדאוג לילדיו, להרחיק אותם מהמאבק ומהמידע על הדברים שמתרחשים, הרחיק אותם מזה, צייר מולם

את הדברים באור אופטימי, לא הפגין כל כעס כלפי האם (לפחות לא בפניהם). הוא ממש רצה שהם לא ייפגעו וזה היה ערך עליון מבחינתו.

הגרושה, לעומת זאת, השחירה את שמו ואותו מולם כל הזמן, בעידכונים קבועים על מה שהגישה נגדו, מה הוא "לא משלם" עליהם, עד כדי כך שבחקירה שהייתה בהליך המשפטי, הקטינים ידעו להגיד בעדותם – "אבא לא משלם מחציות" (בקיאותם במושגים מתחום ההוצאה לפועל, מוכיחה מה שמעו בכית)".

25. עוד מסופר, כיצד התובעת הגישה כנגד המנוח תביעה על כך שהוא לא כשיר ומסוכן, ודרשה לבטל לו את הסדרי הראייה עם ילדיו, תביעה אשר נמחקה ע"י ביהמ"ש לענייני משפחה. במקרה אחר, הגישה כנגדו גם תלונה שקרית במשטרה כנגדו סביב טענה זו. הגב' ויסמן יודעת להעיד, כי מדובר בעלילה נבזית וכי מדובר היה באב מסור עד מאוד לילדיו, ובאם מניפולטיבית ששמה לה למטרה לנקום המנוח ולאמלל אותו.

26. עוד מתואר בתצהיר כיצד התובעת יצרה פרובוקציות מכוונות מול ילדיה והכפישה את המנוח ללא הרף אל מולם (ילדו של המנוח, י, סיפר לו כי "אמא אומרת עליך דברים מאוד קשים").

27. כן מתוארת בתצהיר האמונה העיוורת של ילדי המנוח בדברי אמם ("אמא זה כמו אלוהים"). **בנסיבות אלו, מובן מדוע אימצו הילדים את הנראטיב של אימם התובעת – וניתקו בחלקם את הקשר עם המנוח.**

28. כל ניסיון של המנוח ליצור קשר עם ילדיו (הבן י והבת ל') עלו בתוהו. מהבן קיבל קללות ו"חסימה", הבת התעלמה מפניותיו. המנוח חי במציאות קשה ביותר בגין התנהלותה של התובעת. התובעת מוטטה את המנוח בכל תחומי חייו – האישיים משפחתיים, הכלכליים והנפשיים.

29. המנוח לא יכול היה עוד לשאת את המצוקות הללו, ושם קץ לחייו. קודם לכן, פנה אל הנתבעת 1 ושיתף אותה ברצונו וניסיונותיו להתאבד בשל הניתוק מילדיו, אפילו שבוע לפני הדיון האחרון שהתקיים בביהמ"ש.

30. הנתבעת, אשר ליוותה את המנוח במספר הליכים משפטיים שניהל כנגד התובעת – הבינה, כי מדובר באישה נקמנית שלה מוטיבציה רבה לאמלל ולמוטט את המנוח.

31. הנתבעת הצטערה מאוד למשמע בשורת התאבדותו, תוך שהבינה היטב מה הכביד על ליבו כל כך עובר למותו – הניכור ההורי הקשה שחווה.

32. הדבר הוביל את הנתבעת לכתוב פוסט ברשת ה"פייסבוק" ללא שמות וללא פרטים מזהים ולהביע את כאבה וצער.

33. בפוסט כתבה הנתבעת, כי הלקוח שלה (ללא פרטים מזהים אודותיו) אב גרוש, שם קץ לחייו לאחר שסבל מניכור הורי, וקראה להורים שלא לגרור את ילדיהם למלחמות מול בני זוגם – "אנא מכם, תוסו על נפשם של ילדיכם. שנאה כלפי בן הזוג, עוזה ככל שתהיה, אינה מצדיקה עירוב הילדים בסכסוכים שביניכם".

34. הגם שלתובעת שמדובר בפוסט שלא מופיע בו כל פרט מזהה ועל אף שלתובעת אין כל גישה למאגר לקוחותיה של הנתבעת, החליטה התובעת שמדובר בה, ככל הנראה בבחינת – "על ראש הגנב בוער הכובע".

35. בפוסט אשר נכתב על-ידי הנתבע 3, מכר של התובע, הובע צערו של הנתבע 3 על לכתו של המנוח מן העולם בנסיבות טראגיות כל-כך. בפוסט זה אף זיהה הנתבע 3 את הנתבעת עם ייצוגו של המנוח. הנתבעת, מצידה, הביעה בתגובתה את צערה על מותו של מרשה, הביעה את כאבה על כך שגורמים שונים היו אדישים לסבלו. כן חזרה על פנייתה וביקשה מהורים שלא להפוך את ילדיהם לכלי לנקמה בן הזוג.
36. במעשיה של הנתבעת, אם כן, אין כל פסול ולא נפל רבב. התובעת מבקשת להסית את האש ממעשיה המחפירים והמבישים ולנתק את הקשר הסיבתי בינם – לבין התאבדות המנוח. אלא שמדובר בקשר ישיר, בקשר איתן – והדבר יוכח בנקל.
37. קשה לחשוב על היגיון, צורך או תועלת מכך שהתובעת מבקשת לברר את הדברים בהליך פומבי – אך משבחרה לעשות כן, אנו נכונים לאתגר. נביא את האסמכתאות להתנהגותה הדורסנית של התובעת, ונוכיח כי דברי התובעת, באמת יסודם.
38. נעבור להכחיש את סעיפי כתב התביעה (הרלבנטיים לעניינה של התובעת). כל האמור בכתב הגנה זה נטען לחילופין ו/או במצטבר, הכול על פי הקשר הדברים. כל סעיף בכתב הגנה שלא אושר במפורש ע"י הנתבעת יש לראותו כאילו הוכחש על ידה. בכל מקום שמוכחש סעיף בכתב התביעה, הכוונה היא גם לסעיפי המשנה שלו.
39. האמור במבוא לכתב התביעה מוכחש ככל שיש בו כדי לקשור ו/או להטיל אחריות על הנתבעת בגין פרסום לשון הרע.
40. יובהר כי לא נפל כל פגם או רבב בהתנהלותה של הנתבעת, אשר התאבלה בפוסט על מות לקוחה, מבלי לזהותו בשמו או בכל אמצעי זיהוי אחר.
41. כן יובהר כי בפוסט שפרסם הנתבע 3, הוא זה שקשר את הנתבעת לייצוגו של התובע ובתגובה, הגיבה שאכן כך, והוסיפה להביע את צערה ממותו בנסיבות עצובות כל-כך.
42. אין לייחס לנתבעת כל פגיעה ו/או פרסומים שקריים ו/או בהאשמות מכוונות ו/או לאיומים כלפי התובעת – לא בקלות דעת, לא בכוונה לפגוע, לא בכלל.
43. יודגש שוב, כי אין מדובר בלשון הרע ולחילופין – מדובר בפרסומים המוגנים בדין.
44. בהקשר זה יודגש, כי אין לקשור את הנתבעת אל פרסומיהם של יתר הנתבעים ואין לייחס לה את שמיוחס להם ו/או את "הצטברות הפעולות".
45. האמור בסעיף 1 מוכחש ככל שיש בו להטיל על הנתבעת אחריות כלשהי לגבי פרסום לשון הרע. יוער כי על פי דברים שאמר המנוח לסביבתו הקרובה, וכן גם לנתבעת 1 עצמה, הוא בחר ליטול את חייו, בשל חוסר הקשר עם ילדיו, בו אכן האשים את התובעת.
46. האמור בסעיף 2 מוצג באופן מגמתי במיוחד. הנתבעת אכן שימשה כעורכת דינו של המנוח במספר הליכים שהתקיימו מול התובעת, אלא שהטענה לפיה ייחסה לתובעת דבר מה זה או אחר הינה שקרית לחלוטין: הפוסט שכתבה הנתבעת לא הזכיר את התובעת או את המנוח ולא ציין כל פרט אשר לפיו ניתן לזהותם.
47. בפוסט של הנתבעת 1 לא כתוב – לא שם המנוח, לא שם התובעת, לא מקום מגוריהם, לא זהות השופט שדן בעניינם, לא מיקומו של בית המשפט, לא נכתב אם מדובר בבית משפט או בבית דין רבני, לא מהות ההליכים שנוהלו, לא מספר הילדים, לא שמותיהם, לא פרט מזהה כלשהו, הקושר

- בדרך כלשהי אל התובעת. עוד יוער הברור מאליה כי הנתבעת 1 לא ייצגה אך ורק את המנוח, אין זה תיק יחיד שלה, היא מופיעה בכל בתי המשפט הרלבנטיים, מידי יום ביומו, בעשרות אם לא מאות תיקי משפחה בשנה.
48. **למעלה מן האמור ועל אף שהדבר לא עלה במפורש מהפוסט**, יודגש כי הנתבעת סמוכה ובטוחה כי מה שהוביל לנטילת חייו של המנוח הוא מסע הנקם הבלתי פוסק מצד התובעת, אשר עשתה כל שבכוחה על-מנת להשתמש בילדיהם המשותפים ככלי נקם במנוח.
49. אשר לפוסט שכתב הנתבע 3, בו הזדהתה הנתבעת בתגובת כבאת כוחו של המנוח – יודגש כי **כבר בפוסט עצמו שכתב הנתבע 3, הוא שזיהה את הנתבעת כבאת כוחו של המנוח**, כך שאין בתגובתה של הנתבעת כדי להוסיף כל פרט חדש לקוראי הפוסט. לאחר שכבר חשפו הן את שמו של המנוח והן את שמה, כתבה הנתבעת תגובה, אך לא היא שיזמה את פרסום השם, ולולא כתבה את תגובתה, לא היה הדבר משנה כהוא זה. גם אין בתגובתה כל פסול.
50. האמור **בסעיף 3** מוכחש מחוסר ידיעה וממילא אין לו כל רלוונטיות לנתבעת או למיוחס לה.
51. האמור **בסעיף 4** מוכחש, וממילא אין באמור כדי לייחס לנתבעת פרסום לשון הרע.
52. האמור **בסעיפים 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 (לרבות ס' 12.1)** ו-13 מוכחש מחוסר ידיעה וממילא אין לו כל רלוונטיות לנתבעת או למיוחס לה. ברי כי הגשת התביעה נגד ריבוי נתבעים אינפלציוני, בדלתיים פתוחות, גורר את התיק (ואת ענייני הקטינים שבמרכזו) ל"קרקס משפטי" מביש, מביך ומעורר עצב של ממש כלפי השימוש בקטינים על ידי התובעת.
53. האמור **בסעיף 14** אינו מוכחש, אלא שיש להבין את הרקע להתאבדותו של המנוח: בין היתר, מעשיה המחפירים של התובעת, התנהלותה המבישה, הנקמנית, שלוחת הרסן כנגד המנוח, אשר הובילו אף לניתוק קשר עם שניים מתוך שלושה ילדיו, הם שהובילו לכך שהמנוח מוטט נפשית ולא מצא עוד טעם לחייו. אלו מפורטים באופן חלקי בתצהיר המצורף של בת זוגו של המנוח, והוא מדבר בעד עצמו.
54. האמור **בסעיף 15 ו-16** לא מוכחש. יש להדגיש שהפוסט שפרסמה הנתבעת לא נקב בכל פרט מזהה שהוא לגבי הדמויות נשוא הפוסט. אין כל מניעה שאנשים יזדהו עם המסר שהינו חובק עולם, אין בו מימד פרסונלי (משעה שלא המנוח ולא התובעת אינם מוזכרים), והלוואי היו לו עוד שיתופים, ותהודה גדולה יותר מפאת חשיבותו.
55. מקריאת הפוסט של הנתבעת 1 אנו למדים כי גם לעורך דין, כמו לכל אדם, מותר להביע צער על לכתו מאיתנו של אדם, לקוח או מכר. רוב רובו של הפרסום עוסק בחשש מפני ניכור הורי והשלכותיו. הנתבעת 1 אינה עורכת הדין הראשונה, ולא האחרונה, המביעה דעה על הליך שבו נטלה חלק, כמו עורכי דין רבים אחרים (ובהם יש להניח גם התובעת עצמה וגם באי כוחה).
56. בכל אופן, ברי כי לתובעת הגנה הן לפי ס' 13(5) ו-13(7) לחוק איסור לשון הרע והן על פי הגנת תום הלב המופיעה בס' 15(5) לחוק. זכותו של עורך דין להביע דעה על הליך משפטי, על מי מבעלי הדין (כפי שעושה התובעת בהליך זה, עם פרסומיה בתקשורת, בדיוק באותו אופן), על תוצאותיו, והמדובר ללא כל ספק בפרסום בתום לב, מתוך צער עמוק.
57. מובן גם שלנתבעת 1 עומדת הגנת האמת (ס' 14). הרי כל עוד אינה מפרסמת שמות הצדדים או פרט מזהה, עצם העובדה כי בעל דין בתיק דיני משפחה עשוי לקחת את חייו בידיו בשל ניכור

הורי, ועצם הטענה כי ניכור הורי מזיק, ודאי הינה בעל "עניין ציבורי", ובהקשר לאמור מהווה גם אמת.

58. יתירה מזאת, בת.א. (ראשל"צ) 56502-01-17 לחיאני נ' סדובסקי שפורסם לאחרונה קבע השופט פירר מס' 94 ואילך בפסק דינו, איך יש להתייחס ל"עובדות שקושרות את התובע לאירוע, ויש שאלות כבדות משקל המחייבות חקירה", בהקשר של תובעת שהיאשמה במעורבות בהליך פלילי, על בסיס השערה של הנתבע, המבוססת על ראיות שהתפרסמו בתקשורת. כדבריו, בס' 95, "לאמיתו של דבר, אין מדובר בענייננו בעובדות יבשות אשר עשויות להיות "אמת" או "שקר" כי אם בהבעת דעה, בהשערות, בשאלת שאלות או בהסקת מסקנות". וראה בס' 96, "הנתונים עליהם מבוססות מסקנותיו של הנתבע, ברובם נתוני אמת הם... יש עניין ציבורי ועל כן יש לבחון האם הגנת האמת הקבועה בס' 14 לחוק, חורגת מתיעוד העובדות ומשתרעת גם על הבעת דעה או הסקת מסקנות מתוך עובדות אלו?".

59. בס' 97 לפסק דינו, מסביר השופט כי "שאלה זו נדונה בין היתר בת"א (מחוזי מרכז) 5699-11-10 עופר מנירב, רו"ח נ' אייל ויובל ארד תקשורת (1996) בע"מ (2014). באותו עניין סקר כב' השו' גרוסקופף את הפסיקה וההלכה בעניין: "בשאלה מהו דינן של מסקנות שניתן להסיק באופן סביר מעובדות לעניין חוק איסור לשון הרע, קיימת אי בהירות מסוימת בפסיקת בית המשפט העליון. מחד גיסא, ניתן למצוא בפסיקה אמירות מהן עולה כי גם ביחס למסקנות המבוססות על עובדות ניתן לטעון להתקיימות הגנת "האמת בפרסום"... מאידך גיסא, נטייתה הברורה של פסיקת בית המשפט העליון היא להתייחס למסקנות המבוססות על עובדות נכונות במסגרת ההגנה הנתונה מכוח סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע ביחס להבעת דעה.. לעיתים רק עובדות המתבררות בדיעבד מאפשרות לקבוע אם הסקת המסקנות הייתה נכונה או שגויה.

למיטב הבנתי, ההלכה יום היא שהגנת "האמת בפרסום" משתרעת גם על מסקנה סבירה בשעתה המוסקת מעובדות נכונות. ודוק, מסקנה המוסקת על בסיס עובדות היא בגדר דעה, אשר מטבעה עשויה להיות שנויה במחלוקת, וזאת אף אם בהתעלם מכך שבזמן אמירתה לא ידועות כל העובדות. כך, למשל, אם פלוני לא דייק במספר אמירות שהמפרסם מצטט, יכול אלמוני להסיק מכך כי פלוני "אינו מקפיד על אמירת אמת" (ובלשון פחות נקיה, שהוא "שקרן"), בעוד שפלמוני יכול לסבור שיש הסבר לאי הדיוקים הללו, ועל כן אין להסיק מסקנה נמהרת בדבר אמינות של אלמוני. בכך אין רבותא.

כל עוד המפרסם מצטט עובדות נכונות, ומבסס עליהן דעה סבירה (על פי מבחן אובייקטיבי, בשים לב למידע הידוע באותה עת), זכאי הוא ליהנות מההגנה של "אמת הפרסום". ודוק, לא כל עובדה תצדיק באופן סביר (כעניין אובייקטיבי) מסקנה מסוימת. כך, למשל, אם ברור שפלמוני טעה בהיסח הדעת, לא ניתן לייחס לו בשל כשל זה את המסקנה כי הינו "שקרן", ואולם, כל עוד העובדות שמביא הכותב הופכות את הדעה המובעת על בסיסן לסבירה בהינתן הידוע באותה עת, רשאי המפרסם לשון הרע להתבסס על הגנת "אמת הפרסום".

60. כעולה מס' 97 לפסק דינו מכנה זאת השופט פירר "הגנת האמת המורחבת", המותנית בהיות הדבר בעל "עניין ציבורי", ובכך שהעובדות הן אמת והדעה על בסיסן סבירה. בענייננו, המנוח אמר כי הוא מבקש לסיים את חייו בשל מעשי התובעת, הן לעורכת דינו (הנתבעת 1), הן לבת זוגו (כעולה מהתצהיר המצורף) והן לאחרים שהיו קרובים אליו.

61. למרבה האירוניה, המשפט האחרון בפוסט הוא "אני פונה אליכם, הורים, אנא ממכם, חוסו על נפשם של ילדיכם. שנאה כלפי בן הזוג, עזה ככל שתהיה, אינה מצדיקה עירוב הילדים בסכסוכים שביניכם". האירוניה היא – שבעצם הגשת תביעה זו, בדלתיים פתוחות, תוך עיסוק פומבי בילדיה, פועלת התובעת – למרבה האירוניה, עורכת דין לענייני משפחה בעצמה – בדיוק ההיפך מהמבוקש.
62. מתברר כי גם לאחר מותו, ממשיכה התובעת לעשות שימוש בילדיה במאבק משפטי. אירוניה במיטבה.
63. האמור בסעיף 17 (לרבות ס' 17.1, 17.2, ו-17.3) מוכחש, שכן הוא מוצג באופן מסולף ומהווה אינטרפרטציה מגמתית במיוחד לפוסט עמום שפרסמה הנתבעת. אין גם בתגובות המצוטטות כל התייחסות פרסונלית אל התובעת, ובכל אופן, מדובר בהבעת דעה לכל דבר.
64. גם בתגובות אשר "חיבבה" הנתבעת, לא נזכר כל פרט מזהה שיוכל לזהות את המנוח או את התובעת עם הפוסט, כך שאין לייחס לנתבעת כל "עידוד להכפשה" או "כוונה לפגיעה" בתובעת. זכותם של גולשי אינטרנט להביע דעה על תוצאותיו של הליך משפטי, או על תופעה חברתית, ובפרט שכלל לא נאמר דבר על התובעת עצמה.
65. מוכחש מכל וכל האמור בסעיף 18 (לרבות ס' 18.1 ו-18.2). יודגש שוב, כי הנתבעת לא הסגירה כל פרט מזהה הקושר את המנוח ו/או את התובעת עם המקרה עליו כתבה. כמו כן, הנתבעת עומדת מאחורי הפרטים שבבסיס הפוסט, ומדובר באמת צרופה. מאחר ומסמכים משפטיים מתוך הליכי הדלתיים הסגורות מוכיחים כי המנוח טען לניכור הורי, ומאחר ובניגוד לתובעת – שצירפה בלי אישור בית המשפט מסמך חסוי מתוך תיק המשפחה, אין אנו חושפים מסמכים ללא אישור בית המשפט, מוגשת בד בבד בקשה לחשוף את המסמכים או להתיר הצגתם בהליך זה.
66. הן עם המומחית בית המשפט למשפחה המוזכרת בסעיף זה, ובוודאי גם אצל אחרות שהגישו תסקירים בתיק, עולה בפירוש עניין הניכור ההורי. למעשה, די בלזמן את הקטינים עצמם ולשאול את פיהם לגבי הניכור ההורי. והרי אחרי הפרסום על התאבדותו של המנוח, גם אחת מנותנות התסקיר המופיע בתיק, הביעה צער שוב על אי מניעת מותו, בהתכתבות מול הנתבעת 1. ומה גם והמנוח תיעד חלק מהמפגשים עם המומחית המוזכרת בס' 18, כאשר נושא הניכור ההורי עלה במפגשים. התובעת אף שוכחת לציין כי לאחר תום המפגשים עם המומחית, נפגשה איתה בנפרד, ולאחר מכן, זו סיפקה את המסמך ממנו היא מצטטת כעת.
67. איזכור הפרטים ב"מכתב התאבדות" או איזכורם – אינו משנה דבר לנתבעת 1, אשר שמעה את הדברים ישירות מפי המנוח, כמו גם בת זוגו. ייתכן והמנוח רצה להשאיר אחריו מכתב "נקי", ומה בכך?
68. האמור בסעיף 19 (לרבות ס' 19.1) מוכחש. לאחר סגירת התיק בביהמ"ש לענייני משפחה, המנוח שוחח עם הנתבעת ושיתף אותה בהתנהלותה של התובעת, אשר המשיכה לנסות ולסכל את המפגשים בין המנוח לילדיו והמשיכה לזרוע הרס. המנוח אף טען בפני הנתבעת, כי התובעת דאגה שהקשר עם בתו (ל') יהרס לצמיתות וכי בתו (ל') מסרבת לחידוש הקשר וכי אינו מסוגל לשאת את שנאת בתו כלפיו.
69. האמור בסעיף 20 מוכחש. יודגש שוב כי התובעת לא תוכל לקשור בין עניינה לבין הפוסט שכתבה הנתבעת, שכן בפוסט לא היה כל פרט מזהה ומשכך, יש לשלול כל כוונה לפגוע ו/או להוציא דיבתה

- של התובעת רעה. למעלה מכך, יובהר, כי המנוח אכן סבל עובר להתאבדותו, מניכור הורי קשה מצד התובעת, כמו גם מהתנכלות קשה ורבה מצד התובעת. ואכן, השופט העיר על כך לא פעם.
70. האמור בסעיפים 21 (לרבות ס' 21.1), 22, 23, 24 ו-25 (לרבות נספח א'), מוכחש מחוסר ידיעה וממילא אין לו כל רלוונטיות לנתבעת או למיוחס לה.
71. מוכחש האמור בסעיפים 26, 27, 28, 29, 30 (לרבות ס' 30.1, 30.2), 31 (לרבות נספח ב') ו-32 כל שיש בהם כדי לייחס לנתבעת אחריות בין פרסום לשון הרע ו/או פגיעה בפרטיותה של התובעת.
72. האמור בסעיפים 33 (לרבות ס' 33.1, 33.2, 33.3, 33.4, 33.5) ו-34, מוכחש בהיותו מוצג באופן מגמתי ומסולף. יובהר כי תגובתה של הנתבעת **באה לעולם רק לאחר** ששמה נכתב במפורש בפוסט שכתב הנתבע 3.
73. יובהר שוב כי אין לייחס לנתבעת את שכתב הנתבע 3 או כל נתבע אחר (מבין יתר 81 הנתבעים) - הדברים לא קשורים אליה וככל שנכתבו, לא נכתבו בידיעתה או על דעתה. הנתבעת הגיבה מצידה, הגיבה בתגובת תמימה את אשר על ליבה, שיתפה מחוויותיה הקשות כמי שנלחמה עבור המנוח את מלחמותיו המשפטיות מול התובעת וכמי שהיתה חשופה לחומר המעיד על הניכור ההורי הקשה שחוה וכן הביעה צערה מכך שהמנוח נטל את חייו באותן נסיבות טרגיות. יש לשים לב לכך שעיקר תגובתה היא קריאה להורים שלא להשתמש בילדיהם ככלי נקם כנגד בני זוגם – וודאי שלא במטרה לפגוע בתובעת.
74. יובהר כי דברי הנתבעת לא מהווים לשון הרע, וממילא מוגנים בהתאם להגנות שבדין כמוסבר בפרק השני לכתב הגנה זה.
75. מוכחש האמור והנטען **בסעיפים 35, 34.1, 34.2, 34.3, 36, 37 (לרבות נספח ג'), 38, 39 (לרבות ס' 39.1, 39.2, 39.2.1, 39.3, 39.4, 39.5, 39.6, 39.7), 40, 42, 43, 44 (לרבות ס' 44.1), 45, 46 (לרבות נספח ד'), 47, 48 (לרבות ס' 48.1, 48.2 ולרבות נספח ה'), 49, 50 ו-51 (לרבות ס' 51.1)**, שכן ללא קשר לעמדתה האישית של הנתבעת לגבי התובעת והתנהלותה, אין לה כל קשר לפרסומים המיוחסים לנתבעים השונים, כך שאין לקשור ביניהם לבין פרסום לשון הרע מצד הנתבעת.
76. עולה מקריאת הדברים כי רובם של הנתבעים הוטעו לחשוב כי פרסום שנחזה להיות כתבה, ובפועל נכתב על ידי בלוגר שמקום מושבו בחו"ל (כך על פי הודאתו של הבלוגר בהליכים אחרים, בהם הואשמו אחרים בגין פרסומים שהוא טוען שהוא האחראי להם), הינו פרסום אותנטי ומותר. הם העתיקו, קישרו או שירשרו את תוכן "הכתבה", שיוצרה נחזה להיות כתבת עיתונות בשם "עדנה קרנבל". סביר כי אלה, בתום לב, קישרו את "הכתבה", בלי לדעת כי הכתוב בה אסור לפרסום ו/או אינו מדויק, ככל שהוא אכן כזה. כמובן שלנתבעת 1 אין כל קשר לכך.
77. למעלה מן האמור יוער, כי הנתבעת, כמי שנחשפה לחומר הראיות, יודעת, כי המנוח סבל עד מאוד מן הנתבעת – ניכור הורי, רדיפה כלכלית, מסע נקם על רקע אישי וכן התשה משפטית. כן יודגש כי תלונות הסרק של התובעת כנגד המנוח נסגרו בזו אחר זו.
78. מוכחש האמור בסעיפים 52 ו-53 – היות והנתבעת כלל לא עוולה כלפי התובעת, הרי שאין כלל להידרש לעניין הנזק הנטען, המוכחש כשלעצמו.
79. ויודגש שוב – הנתבעת כלל לא פרסמה לשון הרע כלפי התובעת, וודאי שלא בכוונה לפגוע, ולחילופין, מדובר בפרסומים מוגנים לפי כל דין. משכך, אין בדברים כדי להצמיח לתובעת כל פיצוי שהוא. העמדת תביעה מופרכת זו על סך של 150,000 ₪ כנגד הנתבעת (ו-1.6 מיליון ₪ כנגד

- כלל הנתבעים יחדיו!) מבהירה מעל לכל את רצונה של התובעת לשכתב את המציאות, לסתום את פיותיהם של מבקריה ובעיקר - "לסגור חשבון" עם מקורבי המנוח שחזו מקרוב בתלאות שנגרמו לו ע"י התובעת. להתפרסם, ולזכות בכסף על גבם של הקטינים והמנוח.
80. מוכחש האמור בסעיפים 54 (לרבות ס' 54.1, 54.2, 54.3), 55, 56 (לרבות ס' 52.1, 52.2), 57, 58, 59, 60 (לרבות ס' 56.1, 56.2), 61, 62 (לרבות ס' 58.1, 58.2), 63, 64, 65 ו-66, שכן לנתבעת אין כל קשר לפרסומים המיוחסים ליתר הנתבעים. יודגש שוב כי חרף כך, הנתבעת יודעת היטב, כי המיוחס לתובעת אמת הוא והייתה עדה מקרוב להתשתו הנפשית של המנוח בידי התובעת.
81. מוכחש האמור בסעיפים 67, 68, 69 ו-70. לאור כל האמור בכתב הגנה זה, דין התביעה דחייה על הסף, וודאי שלא פיצוי התובעת ו/או מחיקת הפוסט והתגובות ו/או התנצלות בגין שנכתב בידי הנתבעת.
82. בבתי המשפט המחוזיים כבר נקבע, לדוגמא בהליך שבין **ארז ואח' נ' גילת ואח' (מחוזי ת"א 32235-03-10)**, כי בית המשפט לא יכול להורות על פרסום התנצלות, שכן התנצלות היא דבר הבא מעומק הלב, וממילא אין צו כזה המופיע בחוק איסור לשון הרע. במקום זאת, מופיעים בחוק צווים לתיקון, להכחשה ולהחרמה.
83. יצוין עוד כי ממילא, עוד בתקופה בטרם ניתנו פסיקות אלה, כשעוד התקבלו צווים בנוגע לסעד התנצלות, היה על התובע לפצלם באמצעות בקשה לפיצול סעדים, שכן תביעת לשון הרע על פי סכומה הייתה נדונה בבית משפט השלום, אך צו להתנצלות הוא צו שלא ניתן לשום אותו, ועל כן הינו בסמכות שיורית של בית המשפט המחוזי. אמור מעתה: חלק זה של התביעה, אם כן, אינו ישים, וממילא הוגש בחוסר סמכות עניינית. משכך, מוכחשת הסמכות העניינית של בית משפט נכבד זה לעניין "פרסום התנצלות".
84. מובן, כמובן, שמי שצריך להתנצל – היא התובעת, בפני ילדיה הקטינים על הפרסום, בפני משפחת המנוח ובפני התובעת על גרירתה לתביעת סרק זו.

לא נסיים בלי לעמוד על הנזק שגרמה התובעת לעצמה בעצם הגשת תביעה זו:

85. בבסיס התביעה – אבסורד וסתירה לוגית. שהרי הנתבעת פרסמה פוסט בלי שם התובעת או פרטים שיובילו אליה. כזכור, רשת הפייסבוק שאינה עוברת "אינדוקס" (כלומר – קריאה ומיפוי) על ידי האלגוריתם של מנוע החיפוש "גוגל".
86. ואולם, תביעה זו, שהתובעת רצה לפרסם בכל מקום אפשרי, הפכה את עניינה לכתם המופיע במנוע החיפוש "גוגל", והיא תופיע שם גם בהמשך, כמו כל פסק דין שמתפרסם בסופו של יום. לפוסט ותגובות זניחים יולדו מעתה "חיים חדשים" והם יהפכו מעתה להיות חלק מהקורפוס המשפטי, במנועי החיפוש, ב"גוגל" ובהקשת שם התובעת. מילא שמה שלה, אבל הקטינים, אלה שבשם "טובתם" היא פועלת, יוכתמו לעד ב"גוגל", במנועי חיפוש משפטיים, בפרסום הפרטים על ילדותם, יחסם עם אביהם ועם אימם. הכל מעשה ידיה להתפאר.
87. משכך, בין אם התובעת סבורה, כי יש לה סיכוי לזכות בתביעת סרק זו, ובוודאי אם לאו, הרי שהקשת שמה של התובעת – תודות למאמציה – יובילו כעת כל מי שיחפש פרטים אודותיה, לדעת אודות פרטי התביעה ואודות עמדתם של הנתבעים לגביה וכן פרטים על הקטינים וחייהם. דברים

שהיו נשכחים מלב, וכבר מתו "מות נשיקה" במרחבי האינטרנט מזמן - יזכרו ב"גוגל" לחיות ארוכה-ארוכה.

88. המדובר בנזק אדיר שהתובעת גורמת לעצמה ולילדיה הקטינים.

89. וככל שגם תידחה התביעה והתובעת תחויב בהוצאות, יתגלה המהלך שעשתה ככושל במיוחד. העלות של "דחיקת" הידיעה על התביעה בהמשך, תעלה ממון רב, וספק אם תצליח. לעד תיוותר התובעת בתודעה, בזכות תביעה זו, כמי שרדפה ממון על חשבון ילדיה וכמי שגרמה לגרוש שלה להתאבד בשל התנהגותה. לעד יופיעו ילדיה הקטינים בהקשר זה.

סוף דבר:

90. דין תביעת הפחדה והשתקה זו להידחות על הסף.

91. תביעה נגד עורך דין מייצג, רק משום שייצג את מרשו, היא תביעה חמורה מאין כמותה ובתי המשפט דחו דומות לה (ראה ע"א 20-01-56920, מעוז נ' ברהום). הנתבעת 1 זכאית להגנות סי' 13(5), 13(7), 15(5), 14, 15(2), 15(3), 15(4), וכמובן נהנית מחזקת תום הלב אשר בסי' 16.

92. יש לסלק תביעה זו, בכל הנוגע לנתבעת 1, ולחייב את התובעת בהוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין.

**ב"כ הנתבעת,
רון לוינטל, עו"ד**

נספח 1

**תצהירה (הלא מפורט) של בת הזוג של
המנוח**

תצהיר

אני הח"מ, רבקה וייסמן, נושאת ת.ז. 032304511, לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהירה בזאת כדלקמן:

1. אני מטפלת הוליסטית ויזמית בתחום התודעה והריפוי.
2. הייתי בת זוגו של המנוח, אייל חיים זיידנר ז"ל (להלן "המנוח" או "אייל"), בשנות חייו האחרונות.
3. הזוגיות נמשכה ארבע שנים וחצי. במרוצת הזמן עברנו לגור ביחד.
4. הכרנו כשהמנוח היה גרוש (3 חודשים אחרי הגט).
5. במסגרת מערכת היחסים שלנו, הייתי שותפה, למרבה הצער, לתסכולים הרבים שחווה המנוח ביחסים הקשים עם גרושתו, שהקרינו על היחסים הקשים עם ילדיו.
6. הבת הקטנה הייתה בקשר טוב עם המנוח לאורך כל התקופה. בתחילה היו יחסים תקינים גם עם שני ילדיו הבוגרים יותר (שניהם גם כן קטינים היום ואז).
7. זמן לא רב לאחר שהחל הקשר ביני לבין המנוח, החלה ביתו הגדולה (היום בת 16.5 אך אז הייתה בת 11) לנסות ולהחרים אותי או לפגוע בקשר שלי איתו. היא נהגה להתעלם מקיומי או לנסות למנוע מפגשים בביתי או כאלה שאני נוכחת בהם.
8. במפגשים שכן היו לו איתה, באלה בהם נכחתי, היא הרבתה לעדכן את אימה באמצעות הטלפון, באופן שוטף, רציף ואפילו אובססיבי. כמו עידכון "בשידור חי" על המתרחש.
9. הגב' דליה שאול, הגרושה של המנוח (להלן "הגרושה") הייתה פונה אל המנוח – והייתי עדה לכך – בלשון בוטה ותוך שהיא מתרה בו שהיא "המשמורנית", היא "הקובעת", והוא, יש לו "רק" הסדרי ראייה. זה התנהל ככה בהודעות כתובות בטלפון שלו, וגם בשיחות טלפוניות שלו איתה, שבהם עידכן אותי. גם הילדים הידהדו את הדברים האלה.
10. הילדים עצמם היו חוזרים על הדברים במהלך המפגשים – ואומרים על כל דבר "אתה לא קובע עלינו" ו"אמא אמרה שרק היא מחליטה".
11. אלו היו ניצנים למה שבהמשך הפך, עם שני הילדים הבוגרים יותר, לניכור הורי קשה מאוד.
12. היחסים של המנוח עם ילדיו סבלו מאוד מניטור קשה, רצון לשליטה אבסולוטית, בכל דבר שהם עושים אצל אביהם.
13. התברר כי היא מבקשת לנטר כל דבר שמתרחש, לקבוע ולנטר כל דבר שהם אוכלים לדוגמא. גם בזמן אמת, בעידכונים בטלפון, וכמובן ב"תחקיר" שהם עוברים, מיד עם שובם לביתה.
14. בדרך זו, היא מנעה מהצדדים מלקיים יחסים נורמליים. הילד הקטין המבוגר יותר היה משוחח איתה, מול עיניי, ב"סטריס" של ממש כשהוא מדווח לה על המתרחש במפגש עם המנוח.
15. בשיחה עם הילדה הצעירה יותר (להלן "מי"), כשאביה התקשר להגיד לה "מזל טוב" ליום ההולדת, והגיע תורי בשיחה לברך אותה, הילדה אמרה כי היא "הולכת לצד" כשהיא מדברת איתי כי היא חוששת שאימה תשמע שהיא משוחחת איתי.
16. היחסים הפכו גרועים יותר ויותר עם שני הילדים הגדולים יותר. הילדה הגדולה (להלן "לי") ניתקה קשר עם אביה בשלב מסוים, והילדה הקטנה ידעה להגיד שהמנוח "היכה" את הילדה

- הגדולה – דבר שלא היה ולא נברא (מי אמרה: "אמא אמרה שאבא היכה אותה", הכוונה את לי).
17. בפסח שנת 2017 הייתה התאוששות קלה בקשר עם לי, הילדה הגדולה, והיא הסכימה לבוא אפילו לליל הסדר. מעט אחרי זה, היינו אמורים לנסוע לקמפינג (אני, המנוח, שלושת ילדי, וכן שלושת ילדיו, בהם מי הקטנה, לי הגדולה וכן בנו (להלן "י").
18. ערב הנסיעה, שלחה הגרושה הודעה ולפיה היא "מעתה, אינה שולחת בגדים עם הילדים ועליו להסתדר". קבלת ההודעה כמה שעות לפני יציאה לקמפינג גרמה מתח רב – משום שאצלו לא הושארו בגדים להחלפה, ובפרק הזמן שנותר – לא היה זמן למדוד ולקנות, ומה גם והמנוח נמצא במצב כספי קשה, אחרי ששילם מזונות ולא נותר לו כסף פנוי, ודאי לא לקניית עוד בגדים.
- ההודעה מסומנת כנספח "1".**
19. מדובר במאפיין של התנהגות הגרושה לאורך התקופה – התנהגות קפריזית, נוקמת, מונעת משליטה, פוגעת בקשר עם הילדים, יוצרת "סטריס".
20. הופתענו, אך היא אכן לא שלחה בגדים עם הילדים. בלחץ הזמנים של הרגע האחרון, הצלחתי לאתר בגדים מתאימים, איכשהו, למי הקטנה ולי הבן, מתוך מה שהתאים איכשהו מבגדים שלבשו ילדי. לא יכולתי למצוא בגדים שיתאימו למידות של לי, הילדה הגדולה.
21. התוצאה הייתה שלי יצאה לקמפינג בלי בגדים להחלפה. לי אמרה במהלך הקמפינג שאימה אמרה לה "אבא חייב לדאוג לך לבגדים". אציין כי גם כשאני רכשתי בהמשך בגדים עבורה, זהים למה שלבשה בדרך כלל, היא סירבה ללבוש אותם כי אני זו שרכשה אותם.
22. גם במהלך הנסיעה עצמה – הגרושה המשיכה בניסיונות השליטה. לא הניחה למנוח לנהל לעצמו את המפגש עם ילדיו.
23. וכך, בדרך לקמפינג שלחה הגרושה הודעה למנוח, בה היא ציינה כי היא מאזינה ומצותתת לכל המתרחש בקמפינג. היא גם ציינה בפניו ציטוטים מסוימים מדברים שנאמרו בינו לבין הבן שלו, כששניהם היו לבדם ברכב. עולה מכך, כי היא אכן הרכיבה מכשירי ציתות לטלפונים של הילדים. היא אכן ניטרה את כל המתרחש בקמפינג.
- מצ"ב הודעה כתובה שממנה עולה כי הגרושה האזינה לשיחה, מסומנת כנספח "2".**
24. המנוח התייעץ עם עורך דין, לקח את מכשירי הטלפון והעבירם למשטרה (בלי לעדכן את הילדים). במשטרה ביקשו הוכחה ממומחה סייבר. אמא של המנוח הציעה לשלם עבור דו"ח מומחה, אך בטרם הספיק המומחה לעבור על הטלפונים, רצה הגרושה להגיש תלונה נגדית במשטרה על "גניבת הטלפונים". משטרת ישראל (בכובעה השני) ביקשה ממנו להחזיר את הטלפונים לאלתר בניגוד להמלצת המשטרה בתלונה המקורית. כך סוכלה הבדיקה.
25. בפעם הבאה שבא לקחת את הילדים, ועוד לא הושבו מכשירי הטלפון, היא צרחה עליו בנוכחותם וכן קיללה אותו בפניהם. "בגלל האבא הזה, אין לכם טלפונים", צעקה בפניהם וגם צעקה כי היא הגישה נגדו תלונה במשטרה (בעוד הוא לא שיתף אותם בתלונתו נגדה).
26. המנוח, לאורך כל התקופה, לא משנה מה עשתה, מה אמרה, מה קרה, דבק במטרה שלו – לדאוג לילדיו, להרחיק אותם מהמאבק ומהמידע על הדברים שמתרחשים, הרחיק אותם מזה, צייר מולם את הדברים באור אופטימי, לא הפגין כל כעס כלפי האם (לפחות לא בפניהם). הוא ממש רצה שהם לא ייפגעו וזה היה ערך עליון מבחינתו.

27. הגרושה, לעומת זאת, השחירה את שמו ואותו מולם כל הזמן, בעידכונים קבועים על מה שהגישה נגדו, מה הוא "לא משלם" עליהם, עד כדי כך שבחקירה שהייתה בהליך המשפטי, הקטינים ידעו להגיד בעדותם – "אבא לא משלם מחציות" (בקיאותם במושגים מתחום ההוצאה לפועל, מוכיחה מה שמעו בבית).
28. מאז אותו אירוע של קמפינג – החל חשש מתמיד מפני האזנות סתר באמצעות טלפונים של הילדים. המנוח ואני החלטנו שהם לא יבואו לבית שלנו עם טלפונים. גם סבתא שלהם (אימו של המנוח) החליטה כך. הגרושה, בתגובה, קבעה כי אם היא אנוסה ליצור קשר עם ילדיה כשהם אצלו, רק באמצעות מכשיר הטלפון שלו (כי הם לא מביאים את שלהם), גם הוא, מעתה והלאה, לא יכול ליצור איתם קשר ישיר עם הילדים בטלפונים שלהם, אלא רק דרכה.
29. מאותו רגע – היא אסרה עליהם במפורש לענות לשיחות נכנסות ממנו או להוציא אליו שיחות. היא ביקשה שכל התקשורת שלהם עם אבא שלהם, כשהם לא בחזקתו, תתבצע דרכה.
30. ל, הבת הגדולה, כשהבינה שהיא לא יכולה לבוא עם טלפון לביתו של אביה, החליטה שהיא לא תבוא יותר אל אביה. כאמור, רק זמן קצר לפני כן התחדש הקשר בינה לבין המנוח, אחרי נתק ארוך, ובעקבות החלטתה זו, שוב נותק הקשר.
31. י, הבן, "נקרע" בין אבא לאמא (כדבריו), ואמר שקשה לו עם המלחמה ביניהם. באחד מימי שישי, בהם היה אמור לבוא לפגוש את אביו אצלנו, הוא התקשר אל אביו מהטלפון הפרטי שלו כדי לשאול אותו שאלה טכנית ("מתי בא"), כלומר – הפר את האיסור לקיים שיחה ישירה עם המנוח מהטלפון שלו. הגרושה גילתה זאת, וצעקה על הילד י שהיא "עשה לה שבת שחורה". הדבר פגע בשלוות נפשו של הילד.
32. כדי להבהיר עד כמה הילדים היו באמונה עיוורת ומוחלטת לדברי האם, וי במיוחד, יסופר הסיפור על כך שכשחזרתי עם ילדיי מחופשה באי סיני (קיץ 2017), פגשתי את הילדים של המנוח ובהם גם בנו, שאמר לפתע (בעודנו יושבים בנמל תל אביב לאכול) – "אני בחיים לא אסע לחו"ל". שאלנו אותו "למה אתה אומר זאת", וענה "כי אמא אמרה את זה". אבל שאלנו שוב על העניין הזה, הרי יש לו בכל זאת דעות משל עצמו, והוא ענה "אמא זה כמו אלוהים. מה שהיא אמרה, זה מה שיקרה".
33. מכאן נובע כי כאשר אמרה לו האם כי "עשה לה שבת שחורה", הוא לקח זאת קשה מאוד.
34. לאורך הזמן, תוך ההידרדרות שהובילה לקץ הקשר בין י לבין אביו, י סיפר לו – "אמא אומרת עליך דברים מאוד קשים" וכן "אמא אומרת שאתה אומר עליה דברים מאוד קשים". הוא נשאל על מה מדובר, אבל התחמק מלתת פרטים. כשנשאל האם אי פעם שמע אותו אומר דברים קשים על אמא, הודה שלא שמע.
35. ב-27/12/2017 חגג הילד י יום הולדת. זה היה יום, שלפי הסדרי הראייה, היה הילד אמור להיות עם אביו. הגרושה התנגדה לכך. באותו יום, התקשרו מבית הספר של י, אחרי שהאם סירבה לכך שילך אל האב, ואמרו לאב כי "הילד מאיים שוב להתאבד", בטענה כי ההורים שלו מסוכסכים. אחרי היום הזה, הילד לא בא יותר אף פעם.
36. כל ניסיונות האב ליצור קשר עם הבן לא צלחו מאז. הקשר נותק. באבחה אחת. ניתן לראות בהתכתבויות מאז ואילך, כי הבן קורא לאביו בכינוי גנאי. הבן "חסם" את האב, והאב ניסה להתכתב איתו במדיה אחרת, ושוב נחסם ושוב קיבל קללות.

מצ"ב ומסומן כנספח "3".

37. הבת ל' התעלמה מפניותיו של האב שניסה ליצור איתה קשר שוב ושוב.

מצ"ב ומסומן כנספח "4".

38. גם במסגרת ההליכים המשפטיים, הגרושה התנהלה כך שיצא שם רע למנוח בעיני ילדיו, וגם תוך שהיא סותרת את עצמה וחושפת עד כמה הבקשות המשפטיות שלה נעשו לצרכים טקטיים ולא היו אותנטיות.

39. כך, אחרי שהכרנו והתחלנו לקיים זוגיות בינינו, ואחרי שהבת הגדולה העבירה לה הודעות און ליין מהמפגשים, בנקמה, הגישה הגרושה תביעה נגד המנוח על כך שהוא אב לא כשיר ומסוכן לילדים ושיבטלו לו את הסדרי הראייה, ובמקביל, אחרי הגשת התביעה, המשיכה להתנהל כרגיל וביקשה שייקח את הילדים לסופ"ש נוסף.

40. הדבר מאפיין את התנהלות הגרושה, שפועלת באופן סותר לדברים שהיא עצמה אומרת, והכל לצורך ההליכים – מחד, טוענת בבתי המשפט כי הוא "מסוכן" והיא "מפוחדת". לעומת זאת, כאשר פגשה אותו, באותה עת, במפגש של גן הילדים של הילדה הקטנה, לא פחדה לבוא בחברתו. דווקא הוא עצמו ביקש שלא תבוא (זה היה היום שלו עם הילדה והוא לא רצה שהיא תייצר עוד פרובוקציות).

41. ככלל, הטענה כי הוא "אלים" היא טענת בדים. המנוח והגרושה לא התראו כמעט פיזית, היא אסרה עליו לעלות לבית (כך שהילדים ידעו שהוא אסור כניסה לבית ואפשר רק להגיע אליו למטה לרכב לאיסוף) ורק יצרה פרובוקציות רבות מול הילדים, דבר שגם הוא ערער את הקשר איתם.

42. היא נהגה לעשות "הצגה" כשהחזיר את הילדים. הייתה מדווחת לשכנה בבניין שהיא יורדת לקחת את הילדים, כאילו כדי לייצר תחושה שהיא מודיעה לה, מחשש שיקרה לה משהו.

43. למרבה הצער, נהגה הגרושה לשתף אנשים שונים, לא רלבנטיים להליכים, שבעלה לשעבר הוא איש אלים ולא משלם מזונות ונטש את הילדים שלו. ההערה האחרונה כואבת במיוחד לאור העובדה שהמנוח עשה כל שביכולתו כדי להתחבר לילדים, לא לוותר עליהם, לבקש לקבל איתם זמני שהות ארוכים יותר וכדומה. הוא הגיש תביעה לקיום הסדרי ראייה אחרי שילדיו התנכרו לו.

מצ"ב העתק התביעה שהוגשה לקיום הסדרי ראייה על בסיס ניכור, מסומנת כנספח "5".

44. נכחתי בדיון של ההוצאה לפועל שבו הגרושה אמרה כי המנוח "נטש את הילדה שלו ולא מכיר בה". אין רחוק מזה. הוא נלחם ליצור איתה קשר.

45. היא מסרה את הדברים גם לאתי, אישה העומדת בראש עמותת המחלקת סלי מזון לנוקקים. מדובר בחברה שלה, וגם הבת הבכורה של המנוח היא מהמתנדבות שם. חברה שלי שהתנדבה שם שמעה את הדברים מפי אתי עצמה.

46. הנראטיב של "איש אלים" טופל על ידה היטב. באחת הפעמים, כשהוא החזיר את הילדים הבייתה עוד בטרם אסרה עליו להיכנס לבית, היא לקחה את הילדים בכוח ולא איפשרה פרידה מכובדת. באירוע זה, חסם המנוח את הדלת עם רגלו, משום שרצה כן להיפרד מהילדים בצורה ראויה. על כך הגישה גם כן תלונה במשטרה ופרנסה את טענת ה"אלימות" שלה כלפיו.

47. ב-2017, אחרי שהבן איים להתאבד, באחת הפעמים הללו (היו כמה איומים מצידו), נפגשו המנוח והגרושה בבית החולים תל השומר במחלקה הפסיכיאטרית אצל עובד סוציאלי לקראת התחלת טיפול בבן. בפגישה, הגרושה הטיחה במנוח האשמות וקללות, כולל כלפיי, וטענה כי הבן רוצה להתאבד בגללו. בשלב מסוים, המנוח השיב לה בזעם, בין היתר "תמותי". בעקבות זאת, הגישה הגרושה תלונה במשטרה על איום ברצח, תוך שהיא מבקשת להגזים את האירוע ולהיבנות עליו בעוד צעד טקטי נגד המנוח.
48. התלונה המשיכה לכתב אישום, שבסופו המנוח זוכה. בית המשפט קבע כי לא היה ממש בתלונת הגרושה. העדות שלה סתרה את עדות העובד הסוציאלי שנכח במקום.
- מצ"ב כתב האישום וכן ההודעה על הזיכוי, מסומן כנספח "6".**
49. תלונות במשטרה, כשיטת פעולה, לא היו זרות לגרושה. כל פעם שמגיע חג חנוכה אני נזכרת שבחג חנוכה 2017 הוגשה תלונה במשטרה על ידי הגרושה ובחג חנוכה העוקב לו, איום בתלונה.
50. ב-2017 בחנוכה, על פי הסדרי הראייה וההתכתבות בדוא"ל ביניהם, נקבע כי הילדים ישהו אצל המנוח כולל לינה (כלומר בביתנו). בערב, כשאנו מטיילים ביפו עם הילדים (הבת הקטנה והבן, כי הבת הגדולה כבר לא הייתה בקשר עם המנוח), הגיעה אליי שיחת טלפון ממספר חסום והייתה זו המשטרה והיא ביקשה את אייל זיידנר (המנוח), ולשאלתי במה מדובר, נאמר כי מדובר בתלונה במשטרה על אי החזרת הילדים במועד (כלומר – עבירה של הפרת צו שיפוטי). העברתי לו את אייל, והוא התבקש לבוא "באותו רגע" לחקירה.
51. המנוח ציין כי יש בידו אסמכתא לכך שיש הסכמות כתובות בינו לבין הגרושה לכך שהילדים ישנים היום אצלו עד למחרת בערב.
52. למחרת, בזמן שהיינו בחג בסרט, התקשרו שוב ממספר חסום עשרות פעמים לטלפון שלי וראיתי זאת כשיצאנו. שוב ביקשו ממנו לבוא לחקירה בו ברגע, ונאמר לו שהגרושה צורחת ומשתוללת בתחנה, טוענת כי היה חייב להחזיר כבר את הילדים, והוא נאלץ לבוא לחקירה. עם זאת, קיבל צו הרחקה.
53. בחג חנוכה, שנה אחרי, כבר הגיעה רק הבת הקטנה (גם הבן כבר לא היה בקשר עם האב), והמנוח כתב לה שהוא מתאחר קצת בהשבת הילדה לבית, אך היא כתבה לו שאם לא יגיע עד 20:00 בדיוק, תוגש תלונה במשטרה. הוא נאלץ לרוץ "בבטירוף" להשיב את הילדה עד 20:00 בגלל האיום לעבור עוד תלונה. כשהגיע, התברר שהיא עצמה לא שם, אלא הלכה להופעה עם שני הילדים האחרים, וחזרה אחרי שעה וחצי.
54. כבר כשאיימה עליו בתלונה, ודרשה שלא יאחר ולו בדקה אחרי 20:00, ידעה כי היא לא תהיה בבית בשעה היעודה בעצמה. מדובר בהתעללות לשמה. המנוח חיכה בקור עם הילדה שעה וחצי ברכב, עד הגעתה חזרה לביתה.
55. במקרה נוסף הזכור לי, בקיץ 2017, איימה הגרושה על המנוח בהגשת תלונה משום שהשיב את הבן כשהוא "משוזף יתר על המידה". כלומר – המנוח היה בבריכה עם בנו וביתו הקטנה (הבת הגדולה כבר לא הייתה בקשר). כולם נמרחו על ידי בקרם הגנה, ואפילו פעמיים, אבל במבחן התוצאה הוא אכן "נשרף" קצת על ידי השמש בגלל השהות בבריכה.
56. איני מכירה מישהו אחר שהיה מאיים בהגשת תלונה על תקיפה של הילד או התעללות או הזנחה בגלל שהוא נשרף קצת בשמש ליד הבריכה, אבל כך ממש איימה הגרושה על המנוח. ראיתי במו

- עיניי שהיא כותבת לו בהודעה, שהראה לי, איך "מחר אני מגישה תלונה במשטרה" כשראתה את בנה שהיה שזוף-יתר לשיטתה.
57. מנגד, והגם שהגרובה מציגה עצמה כנפגעת כל הזמן, אציין כי בשלב מסוים בשנת 2018 מצאתי את עצמי מוטרדת על ידי עשרות אנשים, כנובע מכך ששמי הופיע בציאטים בתור מי שמציעה הצעות מגוונות לגברים. במודעות הציאטים הופיעו טלפון שלי ופרטים שלי. המשטרה חקרה ומצאה כי המדובר באדם המקושר אל הגרובה. הוגש נגדו כתב אישום והוא הודה במיוחס לו. **מצ"ב כתב האישום והודאתו של המאהב של הגרובה שנשלח להטריד אותי, כנספח "7"**.
58. המדובר בגבר נשוי בשם עוזי ריעני שניהל רומן מהצד עם הגרובה, דליה שאול, וכחלק ממערכת היחסים הזו, ביצע עבורה את המעשה הפלילי הזה. **מצ"ב חקירות המאהב של דליה שאול, מסומן כנספח "8"**.
59. הנה כי כן, אם היה מישהו שנהג כלפי האחר באופן פלילי ועברייני – זה המאהב של דליה שאול, הגרובה, נגדי, בעוד התיק המבויס נגד המנוח – נגמר בזיכוי.
60. כך המשיכו ההטרדות של המנוח והמניעה שלו מלפגוש את ילדיו. אתן עוד דוגמא: בעת שעוד היו זוג, רכשו הגרובה והמנוח יחידת נופש או זכות למספר חופשות קצוב בקיבוץ אילות ליד אילת. לאחר שנפרדו, נותרו עוד מספר חופשות לא ממומשות והם חולקו על ידם במסגרת הסכם הגירושין. החופשה הייתה מיועדת להתקיים, מידי שנה, בסמוך לחג שבועות.
61. המנוח רצה לצאת לחופשה בתורו, עם הילדים. הגרובה בחרה לסכל את החופשה בגלל הפסד של יום לימודים אחד. מה גם שהפסד ימי לימודים, אם היא החליטה על כך או בעבור משהו שחשוב לה, היה דבר שנעשה על ידה ללא הנד עפעף.
62. אפשר להבין, מהמעט שפירטתי עד כאן, עד כמה היה חשוב למנוח הקשר עם ילדיו, ועד כמה היה מנותק מהם – מכל הסיבות שפורטו (ויש כמובן עוד). הרצון לפגוש את הילדים, הקרע עם הבת הגדולה, הקרע עם הבן, הקושי הרב בהתנהלות עם הגרובה – כל אלה הגבירו את הלחץ על המנוח.
63. גם בפניי, וגם בפני באת כוחו, וגם בפני חברים אחרים, הוא העיד כי רכש חבל ומצא עץ והוא תכנן להתאבד בגלל כל מה שעבר עם הגרובה, ולרבות ובעיקר הנתק מהילדים.
64. עניין הניכור ההורי הטריד אותו מאוד והיה חלק מהטענות המשפטיות שלו לאורך ההליך (ואגב, גם היום ממשיכה הגרובה לתחזק ניכור של הקטינים מסבא וסבתא שלהם, הוריו של המנוח, משני אחיו וגם ממני).
65. בעקבות טענותיו המשפטיות, הטיל השופט יורם שקד מבית המשפט לענייני משפחה, על עובדות סוציאליות להכין תסקיר מטעם אגף הרווחה בעיריית רמת גן. כבר בשלב זה, בצבצה הטענה של ניכור הורי, הגם שהתסקיר הוכן בשלב ראשוני יותר, בטרם הורעו היחסים עם הילדים.
66. המנוח החל לראות את ילדיו, אלה שאינו בקשר עימם, במרכז הקשר. למרבה הצער, הילדים היו מקללים אותו במהלך המפגש אם נכנסו, לרוב – מסרבים להיכנס למפגש או מתעלמים ממנו. הוא חזר מהמפגשים האלה מרוסק, טעון, כואב ומיואש. כך פגשתי אותו.
67. בשלב הבא יצא תסקיר של "מכון שלם" שמצא שיש "ניכור הורי סמוי".

68. בהמשך, מונתה על ידי השופט מומחית שנדרשה לבדוק את עניין הניכור ההורי, אחרי שהוכרע שיש כזה ושמה ענבל קיבנסון. באופן חריג, ומרמז, השופט שקד הטיל את ההוצאות על מינוי המומחית רק על הגרושה.
69. במפגשים ביניהם, לאחר שלא קיבלה שכר טרחה במלואו מאת הגרושה, ומשלא הביאה את הצדדים לכדי הסכמה, סיימה המומחית את עבודתה, כי נדמה לי שגם לא הצליחה ליישב ביניהם וגם כי לא קיבלה שכר טרחה.
70. אבל אז, משום מה, נפגשה הגרושה עם אותה מומחית לבדה ובתשלום מצידה, ולאחר מכן הוגש תסקיר מצידה שאינו משקף את המצב. שהרי את המצב אפשר ללמוד מכל מה שנכתב עד כאן.
71. מידי פעם תכנן המנוח לתבוע את הגרושה בתביעה שעוסקת במישרין בניכור הורי, אך אחר כך היה חושב על הילדים ועל הסיבוכים שיצוצו בעקבות התביעות, והיה משכנע את עצמו לגלות עוד איפוק.
72. במהלך השנה האחרונה לחייו, המנוח סיפר לי ולעורכת דינו, בדיעבד, כי היו ימים בהם חשב לשים קץ לחייו, רכש חבל ואיתר עץ והתכוון להתאבד על דרך של תלייה. פעם אחת סיפר לי זאת אחרי התסקיר של ד"ר קיבנסון, כי ראה בתסקיר שלה בבחינת תסקיר שקרי, שהושג על דרך של מפגשים פרטיים עם הגרושה, לאחר שהודיעה כי סיימה את המפגשים עם שניהם.
73. הוא ראה בה "נקודת אור" או מישהי אובייקטיבית שתוכל סוף סוף ליצור שינוי במצב הקשה אליו נקלע. אכזבתו ממנה הייתה גבוהה, במיוחד לאור העובדה שטען שהדו"ח שלה מעוות ואינו נאמן למה שהתרחש במפגשים אצלה.
74. הוא דיבר על החבל, העץ וההתאבדות גם בחודש ינואר 2020, חודשים אחדים לפני שהתאבד, באירוע שהתקיים בבית עם אורחים, כאשר עלה נושא של ניכור הורי בין המשתתפים במפגש ומלחמות של גרושים בגרושות. המנוח לקח חלק פעיל בשיחה, ובשלב מסוים סיפר למשתתפים ש"הגיע לנקודה שבה קנה חבל, מצא עץ ורצה להתאבד" וסיפר שאני זו שתומכת בו ומחזיקה אותו.
75. כמובן מי ששמע את זה לא העלה בדעתו שהוא עדיין מתכנן להתאבד. הוא דיבר על הכל בלשון עבר, ובסך הכל היה באותו יום עולץ ובמצב רוח טוב.
76. לאחר שהוגש הדו"ח של הד"ר ענבל קיבנסון, הוא אמר לי שהוא מרגיש שאין לו יותר כוח נפשי להתמודד עם הסיטואציה המשפחתית, והוא ראה שהוא מגיע למבוי סתום. הוא אמר משפט כזה – "אם זה משפט שלמה, אז שהיא תיקח את הילדים ואותר".
77. הוא הגיע לבית המשפט לענייני משפחה ואמר לשופט שקד שאין בכוונתו להגיע עוד לדיונים, לטיפולים או לפגישות, כי אין לו כסף עוד לזה ואין לו יכולת נפשית להתמודד עם זה והוא פשוט ייאלץ לוותר, בפראפראזה על האם שוויתרה על ילדה באותו "משפט שלמה" מפורסם (כי העדיפה שלא יחתכו אותו לשניים).
78. הוא משך את התביעה ואמר את הדברים לשופט. לדבריו, השופט הביט במבט נוקב בגרושה, והסכים לביטול התביעה, כפי שביקש המנוח.
79. לאחר מכן, במשך מספר חודשים, ראיתי אותו נשבר ומתמוטט, והיו לו גלים של "אפס" ו"דאונס", כשלפעמים היה מתמלא בעוצמות ולפעמים היה מתמלא בייאוש.

80. בתקופה הזו הוא היה מאוד נסער, וזה לא היה רק בגלל הילדים והניכור ההורי אלא בגלל כל המלחמה עם הגרושה שלו, וגם מצבו הכלכלי התדרדר (גם בעקבות ההוצאות של הדו"חות, התסקירים, ההליכים המשפטיים). מכאן גם לא עמד בתשלומי המזונות. דבר זה הוביל לריבוי ההליכים בהוצאה לפועל מצד הגרושה (תיק ההוצאה לפועל נפתח ב-2017, לאחר שהמנוח איחר בתשלום המזונות, ומאז לא הפסיקה לתחזק אותו עם עיקולים, בקשות, תביעות וכו').
81. כשראיתי שהמצב שלו קשה מולה, חשבתי שאולי אוכל לעזור, ויזמתי שיחה אליה. הצעתי לה הצעה כספית לחלוקת רכוש שהייתה להבנתי מרחיקת לכת, מתוך מחשבה תמימה כי כך אוכל לסיים ביניהם את הסכסוכים הכספיים, וייפתח דף חדש בינו לבין הקטינים אחרי שלא יהיו עוד "עניינים לא פתורים" בינו לבין גרושתו.
82. תקוותי התנפצו על קרקע המציאות. לא מצאתי לצערי שפה משותפת עם הגרושה. במקום לחשוב על הצעתי, היא הציגה אותי לאחר מכן בהליך בהוצאה לפועל כמי שבאה לאיים עליה. הבנתי שאין עם מי לדבר.
83. בסביבות ינואר-פברואר ולאחר השיחה שלי איתה, פתחה הגרושה תיק הוצאה לפועל נוסף. הוא נפתח בגין פרשנות חדשה שלה להסכם הגירושין, ובמסגרתו סילפה נתונים. היה מדובר בתיק בגובה עשרות אלפי שקלים, והוא כמובן העיב עליו מאוד.
84. כך הגענו לסוף. קודם לכן, בסביבות דצמבר 2019, חזר הבן (הקטין) לקשר עם המנוח ולביקורים בסופי שבוע (אחרי נתק ממושך למעט פגישות כפויות קצרות). היה נראה שהמצב דווקא משתפר, למרות שהבת הגדולה סירבה לחדש איתו קשר.
85. כחודש לפני התאבדותו, בביקור סופשבוע של הילדים בביתנו, סיפר לו הבן על כך שהבת הגדולה החליטה להסיר את שמו מתעודת הזהות שלה. הדבר ציער אותו מאוד. אפשר היה לראות שהוא נכנס לסערת רגשות בעקבות זאת.
86. ב-27/3/2020 (שבועיים לפני התאבדותו), יום שישי, המנוח הגיע לאסוף את שני הקטינים שהיו איתו אז בקשר (ביתו הקטנה ובנו). הם היו אמורים לבוא לסופ"ש. הגרושה סירבה לתת לילדים להגיע בתואנה ש"יש קורונה" וכל עוד הילדים שלי שם, ילדיו לא יכולים להגיע. היא התבססה על פרסומים של תקנות בנושאי קורונה שהתפרסמו אז, שלא באמת היו רלבנטיים.
87. המנוח היה נסער ומותש, מיואש, עצבני וכעוס בעקבות הדברים. הוא ניגש לתחנת המשטרה וביקש להגיש תלונה על כך שהיא מונעת ממנו את ילדיו. למרות שעמד נגדו צו מאסר בתוקף, ולמרות שבהליכי הוצאה לפועל בוטל לו רישיון הנהיגה, הוא ברוב ייאוש פנה למשטרה, ונאמר לו במשטרה שהוא צודק אבל בגלל הנסיבות המיוחדות של הסגר (היה מדובר בסגר הראשון של הקורונה), אין כוח אדם שיטפל בעניין, והדבר "מוסמס".
88. הוא הגיע הבייתה, מאוד לא רגוע, וביקשתי להרגיעו. אמרתי לו שכשהילדים שלי יילכו לאביהם, נביא את ילדיו. למחרת בערב, הגרושה שלחה לו הודעה לפיה "התגלה חולה קורונה בבניין" (בו היא גרה) ואותו חולה פונה באמבולנס לבית החולים. מכאן שלדבריה היה צריך לעשות חיטוי אך אין צורך בבידוד, והיא כתבה שהוא "יכול לקחת את הילדים בהתאם לתקנות".
89. המנוח חלה בעבר בסרטן ובאותו הליך הוציאו לו את בלוטות הלימפה, היה לו כשל של ממש במערכת החיסונית. הוא לא סמך על דברי הגרושה בשלב זה, ופנה ישירות אל משרד הבריאות,

- אך לא הצליח להשיגם במהלך היום אלא רק בשעות אחר הצהריים המאוחרות, ונאמר לו כי מכיוון שמצבו מאוד רגיש, והם לא מכירים את הטענות של הגרושה לגבי "הצורך בחיטוי ואי הצורך בבידוד", ואמרו לו כי הוא לא יכול לבוא עם ילדיו במשך 14 יום.
90. הוא לא לקח את הדברים בקלות. המנוח דחה את מועד ההודעה לגרושה כי הוא לא יכול לקחת את הילדים מהנסיבות שנוצרו, ושלח לה לבסוף הודעה בלילה. היא הגיבה בכך שהיא אינה מאמינה שהוא שוחח עם משרד הבריאות, וכי דבריו הם שקר. היא הציגה את הדברים כאילו היא לא רוצה לקחת את הילדים וגם אמרה כי כך בכוונתה להגיד לילדים עצמם.
91. הוא לא ויתר על ילדיו וקיים איתם שיחות וידאו (היוועדות חזותית). הילדה הקטנה אמרה לו שהאמא אמרה שהוא "לא רוצה לקחת אותנו".
92. עמדו לתום אותם 14 יום שנכפו עליו – בנפרד מהילדים, ביום 12/4/20, כאשר ממילא לפי הסדרי הראייה שנקבעו מראש, לגבי חג פסח, היה אמור לקחת את ילדיו החל מ-13/4/20 ועד סוף החג. במקביל, היו אמורים להימצא אצלנו גם ילדיי (שהרי אני גם גרושה, וגם לי יש הסדרי ראייה עם הגרוש שלי, ובכוונה ביצענו סינכרון של הסדרי הראייה כדי שכל הילדים יהיו יחד).
93. לקראת תום 14 ימי ההפרדה מילדיו, ביקשתי ממנו לכתוב לגרושה הודעה שבה הוא מבקש להקדים ביום את לקיחתם של ילדיו אלינו. המנוח ענה לי כי אין טעם לכתוב הודעה כזו, כי ממילא היא לא תסכים להגעתם של ילדיו אלינו, בשעה שגם ילדיי שם. ובכל זאת עודדתי אותו לכתוב לה.
94. בחג פסח עצמו, יום חמישי, שוחחנו על הבן שלי והוא סימן לי לעצור. ואז התפרץ והתחיל לבכות בכי קורע לב, וצעק "את לא מבינה שאני לא אראה יותר את הילדים שלי". שאלתי אותו "אבל למה? השבועיים נגמרים". ואז הוא אמר – "את לא מבינה שהיא שוב מסיתה אותם ואני לא אראה אותם יותר?". הכל היה מהול בבכי ובצעקות. נתתי לו להירגע. הצעתי לו גם שייילך לטיפול סביב העניין הזה.
95. למחרת, ראיתי אותו רועד פיזית, ונראה נסער מאוד. הוא אמר שהוא רוצה לדבר איתי על משהו. אבל אי אפשר היה להבין מה הוא רוצה לומר. הוא בא ועצר אותי, ואמר לי תוך כדי רעד – "אני רוצה לדבר איתך". הוא תפס לי את הטלפון והתקשר למשטרה שוב ושוב. ניתקתי לו את השיחה כי אם המשטרה הייתה פותחת לו תיק, לא היה מקבל את הילדים. המשטרה התקשרה בחזרה ולא עניתי. שאלתי אותו – "למה אתה מסבך את עצמך?". הוא ענה לי - "אני לא מסבך אותי. תראי, הוצאתי את החוט" והצביע על הגומיה של המכנס.
96. המשטרה הגיעה ושאלה אותי האם אני מפחדת מהמנוח, אם הוא עשה לי משהו כלשהו, אם הייתה אלימות (כי הם איתרו את הבית בעקבות השיחות אליהם). הם השתכנעו שאין כל בעיה של אלימות. הם שאלו אותי למה הם נקראו לשם, ואמרתי בכנות שאיני יודעת. רק הסברתי שהוא במתח ולחץ עם הילדים והגרושה. אחרי שהם הלכו, הצעתי לו כי נדבר למחרת.
97. ביום שאחרי, שאלתי אותו האם שלח את ההודעה לגרושתו ואמר שאין טעם לשלוח אותה (לאחר מותו, גיליתי שכן שלח את ההודעה בשלב מסוים לפני מותו, והיא לא ענתה לה).
98. בערב כשעלה לחדר השינה, נעל את הדלת מבפנים ושלח אותי לישון בחדר אחר. ביקשתי שיפתח את הדלת, וגם שלחתי לו הודעת ווטסאפ. שמעתי אותו פותח את הדלת ועובר לחדר

- אחר. נשמע רעש מלמעלה. הוא ירד, נעל נעליים, עמד לצאת החוצה. חשבתי שהוא יוצא להירגע. אבל הוא אמר לי משפט שנשמע כמו "נתראה בגלגול הבא".
99. דקה אחרי שיצא מהבית, שלחתי לו הודעה וכשהוא לא ענה, התקשרתי ואז שמעתי את צלצול הטלפון מהקומה למעלה, והבנתי שהוא יצא בלי מכשיר הטלפון. שלחתי הודעה להורים שלו כדי שיזמינו משטרה. אימו כתבה שזה יסבך אותן, אם תוזמן משטרה. עניתי לה שהוא מסובך מספיק, ושיזמינו משטרה. אחיו הזמין משטרה אך הם לא מצאו אותו באותו הערב.
100. אני היא מי שמצאה אותו. יצאתי החוצה לחפש אותו אחרי שהמשטרה לא מצאה אותו במשך שעות. מצאתי תחילה את הרכב בו נסע, כשהוא חונה בחניון פנימי ברחוב סמוך. עמדתי בקשר עם אחיו של המנוח לאורך הלילה, ולבקשתי הוא הזעיק את המשטרה למקום הימצאו של הרכב. הם ביקשו את התמונה שלו כדי לבדוק האם הוא אותה דמות שראו הולכת במרחק כמה מאות מטרים שם.
101. הניידת המשיכה, ואחרי כמה דקות נסעתי בעקבותיה, וראיתי שיש חורשה צמודה למקום החניה של הרכב. שם זיהיתי את המנוח, כשהוא תלוי על עץ. הזעקתי את המשטרה למקום. התברר כי הוא היה ללא רוח חיים.
102. בהמשך מצאו מכתב שהשאיר ברכב. נאמר בו כי הנשמה שלו דורשת שקט, כי הוא מבקש סליחה על כך שהוא עוזב אותנו. באופן טבעי, ובהמשך ישיר לדרך התנהלותו לכל משך התקופה, הוא כמובן לא בא בתלונה לילדיו, לא הצביע על טענות בקשר איתם (למעט התייחסות לילדה הגדולה יותר, שבחרה שלא לדבר איתו), וככלל, לא חילק האשמות לאיש.
103. הגרושה, בעקבות כך שהואשמה ברשת הפייסבוק בהתאבדותו של המנוח, העלתה פוסט משלה ובו כתבה כי "אייל לא היה מסכים לפגוע בי ובילדיי". זה נכון כמובן. לכל אורך הדרך הוא הקפיד שלא לפגוע בילדיו ובה, בשום זירה ציבורית, ולמעשה – בשום דרך.
104. מכל דבריה, הייתי אומרת שמשפט זה מייצג אכן את האמת.
105. זהו שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי אמת.

רבקה וייסמן

אישור

הריני מאשר כי ביום 3.3.2021 הופיעה לפניי, עו"ד רון לוינטל מ.ר. 41652, מכתובת רח' הארבעה 28, תל אביב, גב' רבקה וייסמן נושאת ת.ז. מספר 032304511, שזוהתה על ידי והמוכרת לי אישית ולאחר שהזרתיה כי עליה להצהיר את האמת, וכי תהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא תעשה כן, אישרה את נכונות ההצהרה הנ"ל וחתמה עליה בפניי.

רון לוינטל
עו"ד ונוטריון
41652
עו"ד רון לוינטל